

Tegenwind

“De eenzame fietser die, kromgebogen over het stuur, tegen de wind...”

Deze regel uit een lied van naar ik meen Boudewijn de Groot, werd me aangereikt door collega's in het pastoraal team, toen ik vertelde over twee misdienaars uit onze parochie. Vlak voor de Mis kwamen ze binnen, verregend en verkleumd. Vanaf hun huis hadden ze maar liefst 7,5 km gefietst, tegen de wind in, om op tijd te komen voor de viering. Echte bikkels! Op deze zondag maakten zij samen ècht het verschil, waren zij – in woorden van het evangelie – het 'zout der aarde'.

Tegenwind. Hieraan denk ik, als het gaat over de actualiteit. Op de ochtend, waarop ik dit artikel schrijf, bereikt mij het bericht van het overlijden van een jonge vrouw. Omgeven door haar man, gezin, familie, vrienden en artsen met heel liefdevolle aandacht en zorg, heeft zij gevochten om haar leven te mogen behouden. Helaas heeft het niet zo mogen zijn. Heel triest!

Verder zijn mijn gedachten bij hen, die lijden onder het besluit van onze Aartsbisschop om, op den duur, op zondagmorgen geen woord- en communievieringen te laten plaatsvinden. De zorg van de onze Aartsbisschop, het waarborgen van de eucharistie als hoogtepunt en bron, begrijp ik heel goed. Maar ik heb evenzeer begrip voor het verdriet van hen, die zich jarenlang met hart en ziel hebben ingezet voor deze vieringen. En ook de aanblik van een groep oudere parochianen, die zich – aan de koffie na een viering – wanhopig afvragen, hoe zij dan op zondag nog naar een

viering kunnen gaan, waar zij ook de communie ontvangen, staat op mijn netvlies gegrifd. *“We hebben geen geld en ook geen vervoer om naar Ommen te gaan”*, zo laten zij met tranen in hun ogen weten. Hun eigen kerk voelt voor hen – en voor velen – toch het meest als thuishaven; en (ook) dit zou hen dan binnen enige tijd worden ontnomen ...

Temidden van heel deze materie voel ik me zelf wel eens als die eenzame fietser, die zich – kromgebogen over het stuur – probeert voort te bewegen en moed te houden. Met alle tragedies, die zich op dit moment in deze wereld en ook om ons heen afspelen (oorlog in Oekraïne, aardbeving in Turkije en Syrië, maar ook eenzame mensen, die dreigen te verkommeren) valt het U en mij niet altijd mee, om het hoofd op te heffen en de blik voorwaarts te blijven richten.

Bij al deze tegenwind denk ik ook de komende (deze) Veertigdagentijd. Ook voor het volk van Israël was het in de woestijn afzien. Veertig jaar maar liefst moesten zij het (met elkaar) uithouden, voordat zij het doel van hun tocht – het Beloofde Land – konden bereiken. Ga daar maar eens aan staan: al die in tijd overdag in de verzengende hitte en in de nacht in de ijsskou van de woestijn!

Hun aanvoerder Mozes, en ook God-met-hen (Emmanuel) heeft hen er uiteindelijk doorheen gesleept.

Zelf hoop ik, dat ik met de ondersteuning van mijn nieuwe elektrische fiets (waarvoor heel veel dank!), maar ook met nieuwe moed verder mag komen. Dat de Geest van God, die waait waarheen Hij wil, ons wind in de rug mag geven!

Pastoor André Monninkhof